

Descontent i desmentit

És força habitual, avui, en el llenguatge de la informació, d'utilitzar els termes «descontent» i «desmentit» amb el mateix valor, respectivament, que «descontentament» i «desmentiment». És comprensible que, des d'un punt de vista formal, hom prefereixi aquells termes, més breus que no els segons, que poden semblar, és cert; una mica feixucs. Però aquesta no és una raó prou sòlida per a la utilització d'uns mots amb un valor determinat, si abans no es demostra que hom els el pugui atribuir legítimament.

«Descontent» és, en principi, un adjectiu, amb un significat oposat al de «content», i equivalent al de «malcontent». El seu ús com a substantiu — amb el mateix valor que «descontentament» — es podria justificar considerant-lo un derivat postverbal del verb «descontentar».

Si, per exemple, del verb «esmentar» hem obtingut el postverbal «esment», ¿per què de «descontentar» no podem obtenir «descontent»? Per la raó que l'obtenció de derivats postverbals coneix un límit més o menys precís i no és pas lícit d'obtenir-ne de tots els verbs existents. Si aquest límit no existís, si podíem formar de tots els verbs un nom postverbal, talment com hem format «esment» del verb «esmentar», del verb «emparentar», per exemple, formariem «emparent», que ens estalviaria d'haver de recórrer a un derivat com «emparentament», format per mitjà d'un sufix, anàlogament a «descontentament». Ningú,

però, no pensaria a utilitzar un derivat com «emparent». D'altra banda, com hem vist, «descontent» és ja una forma «ocupada» per un adjectiu, raó suplementària per a no admetre-la com un postverbal de «descontentar».

Unes consideracions semblants cal fer quant a l'ús de «desmentit» com a substantiu. «Desmentit» és el participi passat del verb «desmentir», però hom podria argüir, a favor del seu ús nominal, que són diversos els participis passats que s'han substantivat. Si de «dictar» hem obtingut el substantiu «dictat», que designa també una acció, ¿per què de «desmentir» no podem obtenir «desmentit» amb categoria nominal? Sense aquest límit, podríem utilitzar lliurement participis com «entrenat», «descolorit», «desbordat», etc., com a substantius que designarien l'acció d'entrenar, de descolorir, etc., cosa que no fa pas ningú, sinó que hom recorre bonament a «entrenament», «descoloriment», etc.

No sembla pas, doncs, que hi hagi cap raó vàlida per a utilitzar «descontent» i «desmentit» sinó com a adjectiu i com a participi passat, respectivament: «No n'estuc descontent» i «Ho ha desmentit». I, per tant, per a designar l'estat del qui està descontent i l'acció de desmentir caldria servir-se dels derivats formats amb el sufix «ment», «descontentament» i «desmentiment».